

Bởi Vì Em Yêu chàng Từ Bao Giờ!

Contents

Bởi Vì Em Yêu chàng Từ Bao Giờ!	1
1. Chương 1: Người Trong Quan Tài	1
2. Chương 2: Được Tha	4
3. Chương 3: Điệp Luyến Hoa	7
4. Chương 4: Hoa Đăng	10
5. Chương 5: Chiếc Thuyền Trên Sông Trăng	13
6. Chương 6	17
7. Chương 7: Hôn Lễ Tết Nguyên Tiêu	19

Bởi Vì Em Yêu chàng Từ Bao Giờ!

Giới thiệu

Hắn vì khát vọng bất tử mà trở thành cương thi, ôm nỗi thù oán ngàn năm nơi hầm mộ. Nàng chỉ là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bai-vi-em-yeu-chang-tu-bao-gio>

1. Chương 1: Người Trong Quan Tài

Những bông lau rù rì với gió. Ánh hoàng hôn gần tắt hẳn, trên con đường làng đầy hoa dại mọi người rôm rả trở về nhà.

-Nè, nghe nói ở phía Bắc làng ấy!

-Phía Bắc làng sao?

-Có nghĩa trang!

-Vô duyên!

-Vô duyên gì mà vô duyên, có nhiều điều bí ẩn ở đó lắm!

-Bí ẩn gì?

-Nghe nói cứ mỗi thất tịch là có người đội mồ dậy đi quanh làng đó!

-Xạo đi!

-Sợ nói đại đi xạo gì!

-Cóc sợ!

-Cóc sợ? Vậy tối nay dám đi không?

-Đi đến đó hả?

-Ừ, hôm nay thất tịch nè!

-...

-Tụi bây nhát cáy!

-Mày anh hùng thì đi một mình đi!

-Nếu mà đi thì chi bằng đi nhiều người, vậy chắc ăn hơn!

-Ừ, về làng rủ thêm đi!

-Đi!

Giọng đám trẻ lao xao, hôm nay thất tịch...

...

-Xong chưa?

-Rồi, đi thôi tụi bây!

-Ừ

-Cẩn thận đấy!

Bóng đêm buông xuống, nhà nhà tắt hết đèn để ngủ sớm. Ngoài đồng một nhóm rất nhiều người tụ tập rón rén đi về phía Bắc!

...

-Đến chưa?

-Gần rồi!

-Nó kia!

Một người trong bọn chỉ tay. Phía trước một ngôi nhà khá lớn bị bỏ hoang tàn tích nhiều năm, rêu phủ đầy, mạng nhện rủ như màn treo. Nơi đây âm u quỷ dị, đám người túm tụm gần nhau.

-Thôi, hay về đi! Coi vậy được rồi!

-Đến rồi sao lại không vô? Vô đại đi!

-Thôi, rủ có gì chết chùm sao?

-Nhát! Coi tao nè!

Một người nam trong bọn đứng lên bạo dạn tiến về phía ngôi nhà. Xung quanh im phăng phắc, cả bọn nhao nhao tiến lên. Cánh cửa gỗ sần cũ hiện ra trước mắt, trên cửa chỉ chút những đạo bùa nhạ màu lâu năm.

-Vậy chắc trong đây có quỷ quá, nhìn bùa kia, dán đầy hết!

-Mình nghe nói cái nghĩa trang kì lạ này đã có từ mấy trăm năm trước, giờ chưa chắc còn quỷ, nếu còn thì ngôi làng đã bị tấn công rồi!

-Còn bùa mà!

-Ngốc quá, bùa mấy trăm năm còn linh nghiệm sao?

-Giờ vào hay không vào?

-Vào đi! Không có gì đâu!

-Bộ mày vào rồi hay sao mà biết? Thôi về!

-Tụi bây thiệt, tao vào!

-Sở Cầu, cẩn thận đó!

-Có sao đâu, lúc này tao tiến vào không thấy gì hết!

-Nhưng mà...

Cả bọn lưỡng lự, Sở Cầu cũng có chút rùng mình, lúc này cũng là y xung phong vào trước nhưng sao giờ lại thấy lạnh gáy thế này? Cả bọn xúm nhau bàn bạc, không thể thống nhất. Đột nhiên một giọng nói trong trẻo vang lên:

-Chúng ta vào đi, dù gì đi nữa mọi người không thống nhất, quay lại giữa chừng cũng nguy hiểm, chi bằng tiến vào!

-Hoa Ngọc Bích, vậy là phải vào sao?

-Mọi người nghĩ xem, từ đây trở về làng không an toàn, ở ngoài đây e cũng không an toàn, mà chúng ta quyết định đến đây lại tay không đi về, đã mạo hiểm thì phải được báo đáp chứ!

-Cũng đúng! Thôi vào đi!

-Ừ!

-Vào đi, vào đi!

Cánh cửa gỗ nặng nề được đẩy ra kêu một tiếng “kẹt” đay nghiến. Cả bọn bước vào. Một ngôi nhà bày trí đơn giản, đồ đạc cũ kĩ, chỉ có mấy cái tủ gỗ bám bụi cùng một cái lồng đèn to giữa nhà. Tất cả đều bị thời gian ăn mòn.

-Cái này mà là nghĩa trang hả? Nhà hoang thì có!

-Suyt! Đằng kia!

Sở Cầu hình như phát hiện vật gì đó liên hướng mà tiến, cả bọn rón rén theo sau. Quẹo qua vách bình phong, khí lạnh xộc vào kinh người! Trước mắt cả bọn năm khối hàn băng tỏa ra khí lạnh tê người. Năm khối băng trong suốt vây quanh một vòng tròn như một bậc tam cấp. Cả bọn liều bước tiếp đến gần vòng tròn. Chính giữa vòng tròn là một cỗ quan tài bằng đá nhưng trong suốt!

-Cái quan tài lạ quá tụi bây!

-Suyt! Hình như bằng đá!

-Đá gì mà trong như vậy? Thủy tinh đó chứ!

-Mày không thấy đường vân của nó sao? Thủy tinh làm gì có!

-Ê, trong có người!

-Trong quan tài dĩ nhiên là có xác! Lãng nhách!

-Lại gần tí đi!

Cả bọn từng chút một tiến tới. Người trong chiếc quan tài nằm im lặng như ngủ say. Một nam nhân!

-Oa, đẹp trai quá!

Một người nữ trong bọn khẽ kêu. Cả bọn trợn mắt nhìn. Quả thật nam nhân bên trong quan tài như còn sống, ngũ quan đều đặn, hài hòa, đôi mày đậm sắc nét, sống mũi cao thanh tú, đôi môi hồng như con gái, gương mặt hoàn mỹ như được tạc từ đá cẩm thạch.

-Lạ thật, người này được bảo quản như vậy làm chi nhỉ?

-Tập tục xưa chẳng?

-Tập tục gì mà tập tục! Chắc là quý á!

-Quý mà đẹp vậy, ta cũng chịu làm nữa!

-Chứ mi không thấy bùa dán cả rổ ngoài cửa sao? Không phải bùa trừ ma còn gì?

-Biết gì mà nói, theo ta thấy người này ăn vận rất sang trọng, chắc là...

-Đừng nói là vua nha!

Cả bọn nhìn kĩ lần nữa, trang phục của nam nhân này là loại vải lụa thượng hạng thêu cực kì tinh xảo, trên người còn có trang sức bằng vàng, bên cạnh gác một thanh bích kiếm óng ánh.

-Vậy...

-Thôi về đi, coi vậy được rồi! Ở đây lạnh quá à!

-Ừ, về!

Sở Cầu cũng gật đầu, quả thật nơi đây rất lạnh, hàn khí từ năm khối băng khổng lồ quả là bức người. Cả bọn định dậm bước thì “ầm” một cái! Xung quanh như có năm cánh cửa đóng sập xuống! Còn chưa kịp định thần thì tất cả lối đi kín như bưng, cả bọn như lọt vào một căn phòng không có cửa! Kinh hoàng, mọi người nháo nhào tìm lối thoát.

-Kẻ đã vào đây dĩ nhiên sẽ không thể trở ra!

Một giọng nam trầm thấp vang lên. Cả bọn lập tức quay lại. Trong vòng tròn, nắp chiếc quan tài bật mở, nam nhân bên trong ngồi dậy như người sống, đôi mắt chậm chậm mở ra. Cả bọn la một tiếng kinh hoàng càng nháo nhào tìm đường chạy. Nam nhân đó thông thả đứng dậy, cầm thanh bích kiếm lạnh lùng bước xuống bậc tam cấp. Không có lối nào cả, mọi người dường như tuyệt vọng, mấy nữ nhân khóc um lên, cả bọn trách cứ lẫn nhau, cuối cùng đổ qua đổ lại lối lại là do Sở Cầu!

-Ta cho các người nói lời cuối!

Giọng nam nhân bình ổn lại cất lên khiến cả bọn vừa rét vừa run. Sẽ chết ở đây sao? Mọi người kinh hoàng tột độ. Đột nhiên một giọng nói trong trẻo nhưng cứng rắn cất lên giữa đám hỗn loạn:

-Người giết ta đi, hãy thả cho họ đi!

Hắn đưa tia nhìn về kẻ đó, một nữ nhân mặt hoa yêu kiều, đôi mày chau lại kiên quyết bước ra.

-Là lỗi của tôi Ngọc Bích! Để tôi chết thay!

Sở Cầu cũng bước ra. Hắn cười lạnh một tiếng:

-Chết cũng tranh giành chi bằng ta cho các người đi cùng một lượt!

2. Chương 2: Được Tha

Cả bọn mím môi, tìm muốn rút ra ngoài, hắn sẽ giết tất cả sao? Nhìn lướt qua những kẻ to gan xâm nhập hẳn ấn tượng với đôi mắt kiên định, quyết liệt của nữ nhân dũng cảm kia.

-Ta có thể tha cho các người đi nhưng phải để một người ở lại!

Cả bọn nháo nhào, để một người ở lại? Ai có đủ dũng cảm đó đây?

-Tôi ở lại!

Sở Cầu và Ngọc Bích cùng lướt đi ra. Hắn khẽ liếc nhìn, nữ nhân đó ánh mắt vẫn chẳng chút sợ hãi, chẳng chút biến sắc.

-Sở Cầu về đi, tôi ở lại cho!

-Ngọc Bích phải về mới đúng! Tôi ở lại được!

-Không! Sở Cầu về đi!

-Ngọc Bích về đi!

Hai người tranh cãi về hay không về cả nửa giờ vẫn chưa quyết được, nhóm người xông vào, bàn qua bàn lại quên luôn cả sự có mặt của hắn. Hờ hững nhìn đám người đang mải bàn bạc tìm người thế mạng hắn đột nhiên tiến đến đặt tay mình lên vai Ngọc Bích:

-Người ở lại!

Tay hắn lạnh ngắt, chẳng chút hơi ấm nào. Như là chạm phải đá làm nàng thoáng giật mình. Mọi người e ngại nhìn nàng, nàng lập tức lên tiếng trấn an:

-Mọi người về đi, Sở Cầu cũng về đi!

-Nhưng...

-Tôi không sao đâu!

Nàng cố gắng nặn ra một nụ cười, trước thì nàng không sợ nhưng sau khi bàn tay như băng đá của hắn chạm vào nàng bỗng thấy hãi người đàn ông này. Có thể thấy nét găng gượng hiển hiện trên gương mặt dễ thương. Mọi người còn chưa kịp có ý kiến gì thêm thì “ầm” một cái tất cả bị hút về một cánh cửa đen ngòm mở rộng. Nàng biết là họ đã thoát, còn nàng thì sao đây? Giờ mới bắt đầu cảm thấy sợ, hàn khí tỏa ra thật bức người!

-Đứng đó làm gì? Lại đây!

Hắn không biết từ bao giờ đã đến trung tâm của vòng tròn khe cắm thanh kiếm xuống đất xoay mũi kiếm một vòng bán nguyệt, tất cả cảnh quan lập tức thay đổi. Những khối hàn băng biến mất, những cánh cửa cũng biến mất luôn, hóa hợp lại thành một căn phòng xa hoa, rèm phượng long phụng giăng khắp nơi. Hắn ung dung ngả người trên nhuyễn tháp nhìn về phía nữ tử bé nhỏ bên dưới. Nàng vì biến đổi đột ngột mà nhất thời choáng ngợp, cuối cùng cũng đã tỉnh ngộ liền tiến về phía hắn. Từng bước chân nhỏ nhắn in trên thảm hoa, nàng không nghĩ rằng từ chỗ nàng đến chỗ hắn nhìn thì thấy thì gần nhưng lại xa như thế.

-Đến đây!

Bàn tay to lớn của hắn vươn ra, nàng ngơ ngác bắt lấy. Lạnh tê người! Tay hắn như băng đá vừa cứng như thép lại lạnh như băng. Hắn nhìn sâu vào đôi mắt linh động của nàng, ẩn hiện một tia sợ hãi khó mà giấu được. Đột nhiên hắn cười, nụ cười tuyệt mỹ, đôi mắt phượng khép hờ đẹp như vẽ, đôi môi hồng tạo một đường cong hoàn mỹ trên gương mặt đẹp tựa đá cẩm thạch. Một nét kiêu mị lạ lùng. Nàng bị hắn nắm kéo vào lòng, sớm yên vị trên nhuyễn tháp. Nhuyễn tháp thật mềm, thật êm, lần đầu tiên nàng được ngồi. Hắn vuốt cánh tay trắng mịn rồi đến cần cổ như ngọc, gương mặt trông như một búp bê xinh xắn. Hàng lông mi mở to để lộ hai viên ngọc đen láy long lanh, đôi môi hồng đào nhỏ nhắn, cái mũi thanh tú, một nét đẹp rất tự nhiên.

-Người tên gì?

-Tôi... tên là Hoa Ngọc Bích!

-Ừm!

Hắn cúi xuống phả vào cổ nàng một luồng hơi lạnh như băng đá ngàn năm làm nàng khẽ rung mình một cái. Âm thầm quan sát biểu hiện của nàng, vòng tay to lớn của hắn vuốt chững nàng vào lòng, bàn tay to lớn siết lấy từng ngón tay thon nhỏ bé của nàng. Lạnh quá! Hắn... không có một chút hơi ấm nào!

-Sợ ta không?

Hắn đột nhiên cúi xuống hỏi, giọng nói tà mị, phẳng phất nét hàn băng. Biểu lộ của hắn làm người ta sợ, cứ như vọng lại từ nơi u linh nào nhưng mang một vẻ uy quyền khó cưỡng nổi!

-Không!

Nàng cứng rắn trả lời, nếu như đã quyết định đánh đổi chính mình cho bạn bè nàng không có gì phải sợ hãi cả. Y nhìn nàng chăm chú, đã lâu lắm rồi mới có người nói chuyện với y.

-Người tên là gì?

-Tôi là Hoa Ngọc Bích!

Gương mặt hắn kẻ rất sát, đẹp như tạc khiến cho người ta động lòng. Mái tóc màu trắng của hắn xõa dài xuống thẳm. Hàm răng trắng như ngọc khi cười lộ ra hai chiếc nanh nhọn, nàng thầm đoán hắn chính là cương thi. Theo lời kể của mọi người thì cương thi không đi được phải bật nhảy, hút máu người và có nhiều khả năng đặc biệt khác.

-Ngài... chẳng đã hỏi câu đó rồi sao?

Hắn sao lại hỏi tên nàng đến hai lần? Bàn tay hắn lạnh tê buốt khiến nàng khẽ run. Nơi đây đâu đâu cũng tràn ngập hàn khí, những tấm màn rủ xuống theo hoa thật đẹp mắt, những chiếc bàn gỗ chạm khắc có lẽ đã có từ rất lâu đời. Những đồ vật bày biện ở đây rất đắt tiền, con hạc bằng vàng đính kim cương ở cổ, những chiếc lọ gốm sứ trắng men xanh được vẽ rất kì công, tỉ mỉ.

-Người là người của làng?

Nàng gật đầu. Hắn có hút máu nàng không? Đột nhiên lại thấy sợ!

“...”. A, nàng giật mình! Môi hắn chạm vào cổ nàng như một luồng điện khiến người ta tê dại. Hút máu sao? Oa, dù thế nào nàng cũng rất sợ!

-Ngài... ngài tên gì?

Phải có cách nào trì hoãn nó lại chứ, nàng không muốn chết mà cạn khô máu chút nào! Hắn không trả lời, tiếp tục lướt trên cổ nàng, bàn tay to lớn của hắn khẽ vuốt qua cằm nàng.

-Tạ Âm Mẫn.

Từng chữ rất rõ ràng. Nàng giật mình, Tạ Âm Mẫn? Nàng có nghe nói đến cái tên này.

...

-Nãi nãi à, tối nay là Nguyên Tiêu nãi nãi cho cháu đi chơi nhé!

Nãi nãi đang ngồi sắn gạo nhìn cô bé thất nơ tím, gương mặt dễ thương đang ngồi bên cạnh.

-Ừ, mà cháu định đi đâu thế?

Nãi nãi cười hiền từ, hôm nay Nguyên Tiêu khó trách bọn trẻ náo nức đến như vậy.

-Cháu định ra đồng chơi!

-Ra đồng?

-Dạ!

-Cũng được nhưng cháu nhớ không được đến ngôi miếu cổ phía Bắc làng nghe chưa?

-Sao vậy hả nãi nãi?

-Ai!

Nãi nãi ngừng sắn gạo ôm cô bé vào lòng.

-Hoa Ngọc Bích à, cháu không thể biết được đâu nơi đó thực ra là một nghĩa trang đấy!

Cô bé đó chính là nàng lúc còn nhỏ. Tựa đầu vào lòng bà, nàng hơi có chút sợ, nhưng con nít mà, ai chẳng hiếu kỳ?

-Sao lại là nghĩa trang hả nội?

-Nghe nói cách đây mấy trăm năm nơi đây là một thành các, người chủ thành là một người xuất chúng, tuy nhiên cuộc sống con người không là trường cửu nên ông ta học thuật trường sinh. Tự biến mình thành cương thi để giữ nét thanh xuân và sức mạnh!

-Vậy ông ta là cương thi tinh hả bà?

-Không hẳn? Cũng không thể nhận ra hẳn là cái gì nhưng mà đó là nơi tà khí hội tụ rất nguy hiểm, cháu không nên đi đâu!

-Dạ!

Bên ngoài trời đã xế, hoàng hôn rực màu của lửa.

...

Vậy ra lời bà lúc đó... Nàng trầm tư, vậy người chủ thành chắc chắn là hẳn.

-Đang nghĩ gì?

Thấy nàng thất thần đôi mày kiếm của hẳn chau lại.

-Không, tôi chỉ nhớ nhà thôi!

Nàng lắc đầu, nhớ bà quá, giờ chắc bà đang sà sào, dù tối khuya thế nào bà cũng chỉ ngồi sà sào đường như đó chính là cách giết thời gian của bà!

-Lúc đó tại sao người bước ra?

Hắn nâng cằm nàng lên, nhìn thẳng vào đôi mắt đen của nàng, tưởng như chế trụ cả cơ thể nàng trong đôi mắt màu hổ phách trong suốt của hẳn.

-Tại sao?

Nàng vẫn chưa hiểu rõ câu hỏi.

-Vì sao người muốn thế mạng cho chúng? Con người không phải cuộc sống chính là đáng quý nhất sao?

-Tôi không biết, có lẽ là phản ứng!

-Phản ứng?

3. Chương 3: Điệp Luyện Hoa

Đúng vậy! Đó chính là phản ứng tự nhiên của nàng. Bất cứ khi nào người khác gặp nguy hiểm điều đầu tiên mà nàng nghĩ đến chính là bằng mọi giá phải cứu họ. Nàng không màng tính mạng, nàng không gan lì nhưng dũng cảm. Nàng chính là sợ hãi nhưng vẫn chấp nhận hy sinh. Đối với nàng mà nói cái chết không có gì đáng sợ mà đáng sợ nhất là nhìn thấy người khác đau khổ.

-Người là cháu của Hoa Yên?

Đôi mắt đen của nàng máy động, hẳn làm sao biết? Làm sao biết nãi nãi của nàng?

-Phải! Đó là bà nội của tôi!

-Quả nhiên giống nhau!

Con người màu hổ phách hiển hiện ý cười. Nàng ngơ ngẩn, hẳn rốt cuộc là biết được cái gì? Mà nàng rốt cuộc là giống cái gì?

-Là ai đặt tên cho người?

-Tôi... không biết!

Mái tóc màu bạc của hắn rủ xuống gương mặt nàng đầy ma mị. Hắn vì sao lại hỏi nhiều vậy? Đó là bí mật gì?

-Sao ngài hỏi tôi những điều đó?

Nàng chạm vào một đóa tú cầu bằng vàng khắc hình họa kì lạ đang lơ lửng gần giường. Những ngón tay trắng thon khẽ đặt lên quả cầu tròn vang lên nhẹ nhàng những tiếng “đình铛”. Mái tóc đen của nàng mềm mại rủ dài xuống như đan xen với mái tóc màu bạc của hắn. Đôi hàng lông mi dài mơ màng nhìn túm hoa tú cầu, những ánh sáng vàng hắt lên gương mặt tròn như mạ lên những đường nét óng ánh. Đôi mắt màu hổ phách của hắn đắm đắm nhìn vào gương mặt nàng. Một khoảng lặng bình yên.

-Hoa Yên, chắc giờ nàng cũng đã già rồi, thanh xuân chỉ trong chốc lát mà thôi.

Ngọc Bích nhìn hắn, tay chạm nhẹ vào tú cầu đang đong đưa.

-Ngài biết bà ấy?

-Tất nhiên, bà người từng là một trong những ái khanh của ta.

Là sao a? Bà nàng từng là ái khanh của hắn? Đôi mắt trong suốt của hắn lạnh băng, nụ cười hiển hiện trên môi hắn như gió thoảng.

-Nghĩa là tôi trông giống bà ấy?

-Không.

Nàng lại một lần nữa nhìn hắn. Hắn rốt cuộc là người thế nào mà nàng không thể hiểu được.

-Tính cách của người khác với nàng ta rất nhiều.

Nàng cúi đầu, nàng đang muốn biết cái vớ vẩn gì? Hắn biết bà nàng thì sao? Nàng hiện đang là gì với hắn?

-Người đẹp hơn nàng ấy rất nhiều, hắn là quốc sắc phương hoa.

Lời hắn như không có trọng lượng nhưng đủ để nàng dao động. Tại sao lại nói với nàng những lời này?

-Tôi...

Nàng muốn nói cái gì đó để che giấu vẻ bối rối của mình nhưng rốt cuộc lại không được.

Hắn nhìn nàng, rất sâu. Hoa Yên, bà nội của nàng từng si mê hắn, làm tình phụ của hắn nhưng hắn lại không để mắt đến. Ngày hôm nay hắn lại gặp cháu của nàng. Vì có gì lại xao động? Vì có gì lại si mê ngẩn nhìn nàng? Phải chăng trong lòng hắn vẫn còn một chút gì đó gọi bằng tình yêu?

-Ngài... sao vậy?

Bắt gặp ánh mắt chăm chăm của hắn đang nhìn mình nàng lúng túng hỏi.

“ ... ”

Đôi mắt đen láy trợn to. Hắn sao lại hôn nàng? Phản ứng của nàng lúc này phải là tát vào mặt hắn mới đúng. Nhưng...

-Ngài... ngài...

Khi đôi môi hắn lướt qua nàng lại càng thẳng thốt. Gương mặt lạnh băng của hắn có chút ý vị.

-Ta...

Hắn cúi xuống qua vành tai nàng nói, lời âm vang.

-Người tức giận?

-Ồ... không...

-Sao lại trợn mắt nhìn ta?

-Tại... tại tôi nghĩ... chỉ khi nào yêu nhau mới...

Đúng. Nàng nghĩ chỉ khi nào yêu nhau mới hôn nhau nhưng mà hấn... chỉ là người đứng qua đường... yêu? Có thể hay không?

-Nếu người nói vậy... xem như là... yêu người từ cái nhìn đầu tiên!

Nàng nghệt thở. Hấn... sao có thể?

Vòng tay của hấn ôm chặt lấy nàng. Tin hay không? Yêu người từ cái nhìn đầu tiên?

-Xin ngài đừng đùa... tôi...

-Ta không đùa!

-Tôi... sao tin được...

-Làm sao thì người mới tin?

-Tôi...

Làm sao thì nàng mới tin? Nàng chính mình càng không hiểu.

-Tôi... ngài chẳng phải chỉ vừa gặp nhau thôi sao?

Hấn im lặng vuốt mái tóc đen của nàng.

-Ví như hồ điệp tìm được phương hoa... người chính là phương hoa.

Từ đáy lòng là ấm áp hay huyệt hẫng? Vậy ra cũng có tình yêu này. Yêu từ cái nhìn đầu tiên.

-Người có tin hay không... ngọc chỉ này...

Chiếc nhẫn lấp lánh màu xanh lục bảo mà trong suốt như phiến thủy tinh lạnh lạnh chạm vào lòng bàn tay của nàng. Hẹn ước?

Nắm chặt chiếc nhẫn trong tay ngược nhìn hấn. Khi hai ánh mắt chạm vào nhau có phải là đã yêu nhau rồi không? Một tình yêu không bao giờ hối hận?

-Tôi... ngài phải hứa!

-Hứa?

Mùi hương trên tóc nàng dịu dịu trong không gian. Hấn trường sinh đến bây giờ phải chăng chính là định mệnh?

-Phải, hứa!

-Được!

-Hứa rằng... sẽ nhất kiến chung tình!

-Được, ta hứa nhất kiến chung tình, đời này kiếp này chỉ có một mình người!

Ngọc chỉ lạnh lạnh vừa xuôi theo ngón tay nhỏ nhắn. Nàng mỉm cười, cho dù sau này hấn có phụ bạc nàng nhất định nàng sẽ không hối hận. Nàng đưa tay lên trên mái tóc lấy ra một chiếc thoa đầu phượng. Hẹn ước mãi nguyện kiếp này vĩnh viễn bất ly xa...

...

Chẳng cần biết có ngày mai ra sao

Chỉ cần một mối tình oanh oanh liệt liệt

Một tấm lòng minh minh bạch bạch

Ta sẽ theo đuổi đến tận cùng...

(Trích lời bài hát “Thiên Địa Tình Duyên”)

...

Vũ điệu luyến sắc phương hoa. Hoa chỉ đẹp khi có người yêu hoa. Bên dưới tán hoa đào không một ai chỉ có một khăn hồng trao tay nguyện cho đời đời kiếp kiếp bên nhau vĩnh cửu.

Hắn, một cương thi cô độc, giữ lấy tuổi thanh xuân như giấc mộng ngàn thu.

Nàng, một tấm chân tình minh bạch, không sợ tàn phai nhan sắc, không sợ người phụ bạc, cả đời này quyết yêu một người.

Ai dám nói họ không thể yêu nhau? Ai dám nói tình yêu không thể vượt qua định kiến thế gian?

Hoa đào lất phất bay...

...

-Hoa Ngọc Bích, đi đâu đó?

-Hả? Tớ...

-Ấy da, mấy người thiệt nha... người ta đi gặp người thương mà lại...

Giọng của Chu Sa làm mọi người bật cười khúc khích làm nàng đỏ mặt cả a. Nàng cứ nghĩ chuyện của nàng sẽ bị mọi người phản đối nhưng mà không, họ lại ủng hộ nàng. Nhưng mà chỉ là nàng luôn bị trêu chọc mà thôi. Đám bạn quý quá cứ canh đến tối là đi rình nàng gặp hắn. Quá đáng! Quá đáng!

-A, tớ ghét các cậu lắm!

Nàng cầm đầu chạy một mạch đến Đào hoa cốc cách làng một cái đồi nhỏ. Nàng và hắn hẹn nhau ở đây. Nàng chưa từng hối hận điều gì khi yêu hắn, chỉ là hắn lại hiếm khi ra ngoài. Nàng, nhất định lễ hội cầu phúc này phải bắt hắn đi cùng!

...

-Hoa Ngọc Bích! Nàng bắt ta đợi lâu quá!

Hắn ôm nàng thật chặt, nàng cười.

-Oa, người ta bận mà!

Nàng nhón chân lên hôn trán hắn. Hắn vì cái gì mà cao vậy chứ? A, nhất định phải bắt hắn đi cùng cho bằng được!

-Ba hôm nữa em bận nha!

-Bận cái gì?

Hắn nhìn nàng nghi hoặc.

-Nên không đến thăm chàng được!

Phớt lờ câu hỏi của hắn nàng nói tiếp, a mục đích là muốn hắn sốt ruột mà!

-Mau nói cho ta biết nàng vì cái gì mà không đến?

-Là vì...

Nàng nháy mắt.

-Vì em phải đi hội a!

4. Chương 4: Hoa Đăng

Thoáng thấy ý cười trong mắt nàng hắn chợt thấy mình hình như vừa sập bẫy.

-Hội Hoa Đăng?

-Ừ!

Thấy hấn không có phản ứng gì nàng cười tươi như hoa:

-Em đi cùng Sở Cầu nha! Hôm đó bà nội cũng đi nữa!

Ra là muốn hấn đi cùng nên tìm cách này khích hấn, hấn không lẽ không đoán ra hay sao? Nhưng mà... cái gì chứ? Nếu nàng đi cùng ai khác thì được chứ Sở Cầu thì nhất định không! Hấn sao không nhận ra vẻ thân thiết giữa hai người?

-Sao phải đi cùng hấn?

-Dạ?

-Ta hỏi nàng sao phải đi cùng hấn?

-Tại em không có ai để đi cùng!

Nàng phụng phịu, kì thực là muốn cùng hấn đi mà!

Nhìn vẻ mặt nàng, hấn đột nhiên lại cảm thấy bao nhiêu năm qua mình đã không có gì đổi mới rồi.

-Vậy nàng đi vui vẻ.

Ngọc Bích có thể nhận ra vẻ không cam tâm của hấn nhưng mà nàng cũng không thể ép hấn được. Oa, mọi năm phải đi cùng Sở Cầu, năm nay cũng phải đi cùng! Có người yêu rồi mà cũng như vậy! Chán quá đi!

...

Hội Hoa Đăng mỗi năm được tổ chức rất lớn, năm nay lại thêm vụ mùa bội thu nên dĩ nhiên từ đầu làng đến cuối làng đều được trang hoàng rất long trọng. Con sông vắt ngang làng như dải lụa óng ánh những chiếc đèn lồng xinh xắn đủ kiểu và kích cỡ. Mọi người tay cầm trống nhỏ, nữ buộc nơ, đeo mặt nạ mèο màu trắng cầu chúc may mắn đang đi khắp các hàng bánh kẹo bày riêng bên bờ sông. Những loại kẹo ở đây được làm như một cái tò he, thoi ra tiếng “te te” rất vui tai. Những người đi qua lại ai nấy đều nở trên môi nụ cười hoan hỷ nhưng chỉ có một cái bóng lặng lẽ đứng sau góc khuất rặng tre hoàn toàn chìm trong trầm mặc...

...

-Sở Cầu, Ngọc Bích!

-Dạ!

Sở Cầu tay cầm trống, trên đầu vắt một chiếc khăn. Ngọc Bích mặc áo hoa, đeo một chiếc mặt nạ nhỏ trên đầu, tóc búi thành hai búi tròn buộc vải. Hoa nãi nãi mặc áo sẫm màu đang lấy ra mấy chiếc guốc gỗ mộc màu mun.

-Hai đứa đó, thiệt là... để quên giấy cầu may rồi này!

-A, tội cháu quên mất!

Sở Cầu gãi gãi đầu, chắc, cái phần quan trọng nhất mà lại quên.

-Ngọc Bích, cháu sao vậy?

Thấy nàng ngơ ngẩn nhìn vào chiếc lồng đèn lớn trước nhà nãi nãi bước tới hỏi. Ngọc Bích quay lại, trên gương mặt hoa phảng phất nét buồn. Nãi nãi cười nhẹ:

-Cháu đừng buồn nữa, tính y rất ghét tiệc tùng, hội lễ. Ấy da, khi ta còn trẻ cũng từng muốn được cùng y đi dự hội Hoa Đăng năm ta mười tám tuổi nhưng mà...

Bà khẽ lắc đầu. Ngọc Bích cúi mặt đá chân vào hàng rào. Vừa lúc ấy Sở Cầu bước qua:

-Thì mọi năm Ngọc Bích đi cùng tôi mà, có sao đâu?

-Sở Cầu! Hai đứa là anh em họ mà sao xưng hô kì vậy hả?

-Bà ơi, tội cháu bằng tuổi nhau...

-Bằng tuổi nhau thì sao? Hai đứa gọi như vậy dễ để mọi người hiểu lầm đó!

Sở Cầu thở dài một tiếng:

-Được rồi đường muối, chúng ta đi thôi!

Ngọc Bích vẫn im lặng theo cái nắm tay của biểu huynh lặng lẽ đi ra cổng nhà. Nãi nãi khẽ lắc đầu vài cái rồi đóng cánh cổng lại.

...

-Ngọc Bích ăn kẹo không?

-Dạ, thôi!

-Ngọc Bích mua gì không?

-Dạ không!

-Ngọc Bích!

Sở Cầu quát lớn khiến ọi người xung quanh giật mình đều quay lại. Ngọc Bích chậm chậm ngẩng đầu lên, đôi mắt ầng ậng nước.

-Sao... sao muội khóc?

Thấy đôi mắt đỏ hoe của nàng Sở Cầu khẽ hốt hoảng. Ngọc Bích đau lòng quá mức ôm lấy biểu huynh khóc nức nở.

-Oa oa oa!

Tiếng khóc vang khắp một khu vực hội Hoa Đăng. Nhiều người đến đổ dành không hiểu tại sao. Hội Hoa Đăng, một năm chỉ có một lần, ai nấy đều vui vẻ sao lại khóc thế không biết!

-Muội nín đi, huynh đi mua kẹo về uội nhé!

Mọi người sau một hồi khuyên nhủ cũng dần tản đi, Sở Cầu để tiểu muội đứng gần một chiếc đèn lồng lớn cạnh bờ sông rồi chạy đi mua kẹo. Ấy da, em gái khóc hần là nam nhi biết làm gì hơn bây giờ?

-Hức hức!

Mọi người đi hết rồi nàng lại thấy cô đơn ngồi xồm trên đất, hai tay khoanh lại cúi gằm mặt khóc thút thít.

Một góc khuất bên kia, gương mặt đỏ đang nhú mảy. Đã làm tổn thương nàng đến vậy, hần quả thật đã sai rồi.

-Ngọc Bích!

Tiếng biểu huynh? Không! Giọng nói này trầm ấm hơn giọng Sở Cầu. Là chàng sao? Khẽ nhìn xuống đất, đôi giày đen nạm vàng. Là y!

-Hức hức!

-Nàng đừng khóc nữa, nín đi! Là ta sai rồi!

-Oa oa!

Nàng theo cái kéo tay của hần đứng dậy rồi dụi vào lòng hần khóc lớn. Bàn tay lạnh ngắt của y khẽ vuốt mái tóc dài đen nhánh của nàng.

-Chàng đến đây làm gì?

-Ta đến để cùng nàng dự hội Hoa Đăng, không phải nàng muốn như vậy sao?

Giọng y trầm ồm vang lên. Y lúc nào cũng vậy, ngay khi tâm thần của y không ổn định y cũng không rối loạn bao giờ.

-Sao chàng... lúc đó chàng không có nói...

Mặt nàng cúi xuống vừa giận vừa vui. Hần ôn tồn ôm nàng, lấy vạt áo lau đi nước mắt của nàng.

-Ta muốn cho nàng một bất ngờ... nhưng mà ta không nghĩ nàng sẽ tổn thương như vậy.

Tựa vào ngực hắn rất ôn nhu. Nàng thật là đáng giận quá đi!

-Ngọc Bích, xem huynh...

Sở Cầu vừa đi mua kẹo về, trên tay cầm đầy những xôi kẹo đủ màu sắc, định reo lên thì lại tắc nghẹn. Sở Cầu không thể hiểu được cái tên cương thi này từ đâu bay ra thế không biết.

-Biểu... biểu huynh!

Ngọc Bích đến giờ mới hoàn hồn quay lại vừa thấy những xôi kẹo kia với gương mặt ngây ngốc của Sở Cầu đang nhìn hai người chằm chằm.

-Biểu huynh?

Giọng y lại chằm chằm vang lên.

-Đó là biểu huynh của em, là thứ nam của thúc bá!

Nàng gật gật. Gương mặt y có chút biến đổi, ánh mắt y lấp lánh màu hổ phách.

-Sao nàng không nói cho ta biết?

-Nói cho chàng biết cái gì?

-Sở Cầu là biểu huynh của nàng!

-Tại chàng không có hỏi mà.

Đột nhiên Ngọc Bích lém lỉnh hẳn.

-A, chàng ghen phải không?

Rồi che miệng cười khúc khích. Trên gương mặt lạnh băng của hắn không biểu hiện cảm xúc gì nhưng hắn nhanh chóng nâng cằm nàng lên hôn lấy nàng. Bị bất ngờ, Ngọc Bích chẳng kịp phòng bị.

-A, chàng... thật đáng ghét!

Mãi đến khi hắn buông ra nàng mới đánh hắn một cái rồi lại đổ mặt dụi đầu vào ngực hắn.

Sở Cầu đứng như trời trồng tại chỗ. Hai người này sao tự nhiên quá thể xem như hắn chưa từng có mặt. Mà cái tên cương thi kia sao lại đi ghen với mình? Oan ức ghê a!

-Ồ... xin lỗi làm phiền hai người...

Giọng của hắn cứng đờ vì quai hàm đã cứng ngắc lại chứng tỏ hắn đã sửng sốt như thế nào. Đúng đây chính là kỳ đà cản mũi, ây da tốt nhất là nên biến đi cho người ta tình tự. Sở Cầu trong tay vẫn còn cầm kẹo quay đầu chạy mất vào dòng người xa xa.

Ngọc Bích lúc này mới nhớ ra là còn có Sở Cầu đứng đó thấy hết. Oa thật xấu hổ đi nha! Âm Mẫn kéo tay nàng đi đến một chiếc thuyền nhỏ bên bờ sông.

-Ta đưa nàng đi!

5. Chương 5: Chiếc Thuyền Trên Sông Trăng

-Đi đâu?

Nàng tròn mắt hỏi. Đáp lời nàng là cái mỉm cười của y.

-A!

Chiếc thuyền nhỏ tròn trĩnh khi nàng bước xuống, hoảng sợ nắm chặt tay y. Y ôn nhu ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng bước xuống thuyền.

Mái chèo lặng lẽ khua sóng nước, con thuyền nhỏ lặng lẽ trôi.

Y ngồi một đầu thuyền, đầu còn lại để một chiếc mâm tròn đựng kẹo và bánh bao. Nàng ngồi trong lòng y cảm nhận từ y là sự ấm áp.

Con thuyền trôi trên sông. Từ trên cao vàng trắng dịu dịu soi xuống tràn ngập thuyền. Mọi người đứng bên bờ sông đang nhìn theo họ với ánh mắt ngưỡng mộ, du thuyền trong đêm Hoa Đăng quả là thi vị.

-Gió mát quá!

Nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt to tròn mở ra nhìn vào những nhành liễu rủ xuống mặt nước. Tóc nàng từng lộn bay bay trong gió. Y cúi nhìn người con gái trong lòng mình, cảm thấy một điều mà từ lâu lắm rồi y đã quên.

-Nàng có biết đối thơ?

Hoa Ngọc Bích nhìn hẩn khẽ gật đầu thật nhẹ. Ngay đó y đọc bốn câu thơ:

-Hoa Đăng hội nguyệt mãn thuyền

Kiều hoa khai mãn ngộ thuyền quyên

Nguyện như vương Thuấn hiền thê tử

Phong đầu hà hải thuyết duyên tiền.

(Giản nghĩa:

Hội Hoa Đăng ánh trăng tràn ngập thuyền

Đóa hoa đẹp rộ nở biết được thuyền quyên

Nguyện như vua Thuấn có vợ hiền

Gió qua sông biển nói về tình duyên kiếp trước.)

Nàng nhìn ra xa thoáng thấy một ngọn núi trong lòng đột nhiên tràn ngập ý thơ đáp lại y:

-Nguyện như Bất Chu sơn thiên địa phân ly

Yếu tiêu khúc tuyệt đoái hồi đầu

Ái cầu bất hối, bất biệt ly

Cổ kim vạn kiếp nguyện thành hồ điệp song phi.

(Giản nghĩa:

Nguyện như núi Bất Chu dù cho trời đất chia hai

Chỉ vì tiếng sáo tuyệt diệu liền quay lại

Yêu không hối hận, không rời xa nhau

Xưa nay vạn kiếp nguyện như đôi bướm luôn bay cạnh bên nhau.)

-Hảo!

Y cất một tiếng khen, quả nhiên Hoa nữ nhi danh bất hư truyền, có thể đối đáp thơ tốt như vậy nàng xem ra cũng rất được bồi dưỡng đặc biệt.

-Thị phi như giang thủy

Lạc hương trầm mạn sa

Bất Chu thiên địa diệt

Nhân tâm bất đảo qua?

(Giản nghĩa:

Tiếng xấu như nước sông

Khói hương vương vít như tấm lụa

Núi Bất Chu trời đất có bị hủy diệt

Lòng người phải chẳng không hề trở lại?)

Trong tâm y quả nhiên bất an vì y sợ người con gái trong lòng y sẽ hướng về nơi khác. Bốn câu thơ này chính là câu hỏi, y muốn nàng trả lời, y muốn nghe ý nguyện của nàng. Nàng ngược nhìn y cười nhẹ nhàng, giọng nói không nhanh không chậm từ từ ngâm nga:

-Ngã mạn tự nhân tâm

Sầu ngã tự thân tâm

Hoài nghi thị kẻ tặc

Nhân đối nhân đối tâm.

(Giản nghĩa:

Tâm tự cao tự đại đều do tâm

Khổ đau là do tự mình tìm lấy

Nỗi hoài nghi chính là kẻ giặc

Người đối người đối tâm.)

Nàng trả lời thật nhẹ phảng phất nét buồn, y chưa tin nàng sao?

Hai mái tóc chạm nhẹ vào nhau như sa màn. Y nhìn xuống gương mặt hoa lệ đang ngân ngấn nước. Y chính là không tin nàng? Thật sao? Yêu và không tin nhau?

-Hức hức!

Nàng dụi đầu vào người y khóc thút thít. Y khẽ khua mái chèo vào một bên bờ sông nơi có một chiếc cầu gỗ dài ra bên bờ. Dưới ánh trăng bàn bạc y bế nàng lên chiếc cầu gỗ. Nơi đây tựa như tranh thủy mặc, mặt nước lấp lánh ánh trăng bạc, chiếc cầu gỗ thanh đạm hai bên treo đầy đèn lồng quả trám. Y lấy những chiếc kẹo và bánh trên mâm cầm lên tay mình, đặt nàng ngồi trong lòng.

-Nàng đừng khóc nữa!

Trên tay nàng được y đặt vào một chiếc kẹo tò he. Gương mặt nàng khi buồn nhìn rất đau thương khiến cho người ta không muốn nhìn thấy nàng khóc.

-Trước đây ta chưa từng sợ bất kì điều gì. Lúc đó ta chỉ sợ nhất là cái chết vì thế ta tìm mọi cách để trường sinh...

Khẽ vuốt mái tóc dài của nàng y thăm ngửi lấy mùi hương tóc thơm hương bồ kết.

-Nhưng mà bây giờ điều ta sợ nhất chính là nàng bỏ ta mà đi!

Tay nàng nắm chặt vạt áo rộng của y, tựa đầu vào ngực y, nàng nở một nụ cười rồi vòng tay ôm y thật chặt thì thầm:

-Em... không bao giờ từ bỏ... khi chàng nói yêu em em đã luôn tâm niệm một điều: đời này kiếp này chỉ yêu một người dù họ có phụ bạc... em không bao giờ rời bỏ chàng ngay cả khi chàng bắt em ra đi...

-Không bao giờ! Ta không bao giờ đuổi nàng đi! Ta mãi mãi nhất kiến chung tình chỉ yêu có một mình nàng... nguyện ý cùng nàng kiếp này tình duyên viên mãn.

Những chiếc đèn lồng quả trám sáng hắt lên thật ấm áp.

-Nhưng mà...

Y thở dài.

-Nàng thực sự yêu ta, vì sao? Ta thật sự rất sợ...

-Vì có gì chàng phải sợ hãi bởi vì em yêu chàng từ bao giờ!

Gương mặt không xúc cảm của y lấp lánh một tia hạnh phúc. Phải hay không nàng đã nói một điều hơn cả y mong đợi? Đúng vậy! Đêm hội Hoa Đăng này y vĩnh viễn không bao giờ quên.

-Chàng ăn bánh nhé?

Gương mặt thấm nước mắt của nàng đang cười trước mặt hắn. Hắn cầm một chiếc bánh đưa lên miệng, nàng tựa vào lòng ngậm chiếc kẹo tò he và thổi.

“Te te”.

“Te te”.

“Te te”.

Những chuỗi âm thanh vui tai hòa cùng nụ cười của hai người.

“Boong”.

“Boong boong”.

“Boong boong boong”.

Một chuỗi âm thanh vang lên, đến giờ cầu chúc rồi. Tờ giấy cầu may lúc này Sở Cầu đã đưa cho nàng. Nhưng mà nàng và hắn... a đến hai người lận!

-Ta đến cây nguyện ước thôi!

Y kéo tay nàng đứng dậy nhìn thấy vẻ lo lắng trong mắt nàng y mỉm cười.

-Nàng hà tất phải lo! Chẳng phải chúng ta đều chỉ có cùng một điều ước sao?

Đúng rồi! Cùng một điều ước! Nàng và hắn chỉ có cùng một điều ước.

...

Cây nguyện ước chính là một cây đào nở hoa quanh năm được trang trí lồng đèn đủ màu sắc. Bên trên cây vô số những tờ giấy cầu may ghi rất nhiều chữ được treo lên. Hắn nắm lấy tay nàng mỉm cười, ghi vào tờ giấy ước bốn chữ thôi:” Mãi mãi bên nhau!”.

Những dòng chữ đậm nét rõ ràng được treo lên. Mọi người cùng nhận ra họ. Ai nấy cười hoan hỷ. Nếu như mọi người luôn mơ ước cao xa viết thật nhiều điều ước thì họ chỉ cần được ở bên nhau là đủ rồi. Hạnh phúc đôi khi lại giản đơn như thế!

-Năm nay chúng ta nên làm một cái gì đó!

-Làm gì?

-Một đám cưới a!

-Phải nha! Phải nha! Họ cực kì xứng đôi đó!

-Oa, thật là ghen tị!

Những tiếng rì rào bàn tán thì thoảng lại có tiếng cười khúc khích vang lên xung quanh hai người.

Hội Hoa Đăng cuối cùng cũng chấm dứt. Vẫn còn những dư vị vang vang trong lòng mỗi người. Nhưng mà khi một cái gì đó kết thúc thì sẽ có một cái khác bắt đầu. Và sau lễ hội Hoa Đăng sẽ diễn ra một bất ngờ thú vị!

...

Tình yêu không quá khó khăn để có nhưng là vô cùng khó khăn để giữ... khi giữ được tình yêu thì nó đã đơm hoa kết trái...

6. Chương 6

Sau lễ Hoa Đăng là tết Nguyên Tiêu. Tuy mỗi năm theo một thường lệ sẽ có các hội nhỏ được tổ chức cho hết tháng Giêng. Thật ra lễ Nguyên Tiêu cũng chính là lễ Hoa Đăng nhưng trước đây nguyên lai làng từ nơi khác di cư đến để làm lễ xông đất làng tổ chức làm thật nhiều lồng đèn có ghi chữ phúc để cầu may mắn. Tục lệ này đã có cả chục năm nay. Qua thời gian ý nghĩa xưa nó cũng có chút biến đổi, lễ Hoa Đăng không còn là lễ kỉ niệm mà có ý nghĩa là lễ hội tình duyên.

Tết dĩ nhiên là có mứt, giờ này đi khắp làng đều ngửi thấy mùi hương giòn ngọt của mứt dừa, mứt bí, mứt mơ ... tỏa ra ngào ngạt. Và ...

- Nãi nãi a, lửa vừa chưa?

- Chưa!

-Nãi nãi đã đủ đường chưa?

- Đủ rồi!

- Nãi nãi còn bao lâu nữa?

- Một chút!

- Nãi nãi ...

- Người thôi đi được không?

- ...

- Ngọc Bích chẳng sao đâu, cháu lo nồi mạch nha đi!

Hoa nãi nãi thở hắt ra.

- Dạ!

Sở Cầu lí nhí đáp lại lẳng lẽ xem nồi mạch nha. Ai da, cái tên ma đầu đó lạnh như băng cả mấy trăm năm lại vì một tiểu nữ nhi mà phá bỏ luật lệ thật là kì lạ. Hoa nãi nãi khẽ lắc đầu cầm chiếc rổ đựng mè vung vẩy vào nồi mạch nha.

Ở nhà sau, ngay trước những chậu sứ trắng trồng hoàng mai và bạch ngọc mai đang nở rộ. Một chiếc nồi to có màu hổ phách sạm chứng tỏ nó đã trải qua bao lần đun lửa đang nghi ngút khói. Hoa Ngọc Bích lui cui đốt củi vào lò, a năm nay nàng nhất định sẽ làm mẻ thạch mạch nha đầu tiên.

Bên cạnh con suối chảy qua nhà, Âm Mân đang thu nhặt mấy viên đá cuội nhỏ. Bóng dáng cao lớn của y thấp thoáng sau hắc y bào. Mái tóc của y trở nên đen óng ánh. Y nói sau khi học thuật trường sinh y đã chết gần một trăm năm trước khi tỉnh lại đã tiếp tục cuộc sống của mình. Đối với y điều đó thật nhàm chán. Tính ra đã sống trên ba trăm năm, mái tóc của y trở nên bạc trắng vid nó là thức duy nhất thuật trường sinh không thể làm dc. Nhưng khi gặp nàng y bỗng nhiên như được tái sinh lần nữa, mái tóc y bắt đầu đen trở lại, phải chăng vì trước đây y luôn sống trong lo âu?

Ngọc Bích nhìn gương mặt anh tuấn của hắc mĩm cười hoa mỹ. Nàng nghĩ nàng có phải thật may mắn hay không khi phu quân của nàng nghiêng nhiên chính là tuyệt mỹ nam nhân. Nhưng mà tất nhiên sẽ có vài vấn đề rắc rối. hắc chắc chắn sẽ rất thu hút người khác phải cẩn thận dè chừng a, Hoa nãi nãi liên tục nhắc nàng như thế. Nhưng mà nàng không sợ, chẳng phải y đã hứa với nàng là sẽ nhất kiến chung tình hay sao?

Ừc ừc. Nồi mạch nha bắt đầu sôi. Nàng gỡ chiếc nắp đất lên, mạch nha dềo quánh lại. Được rồi, bắc xuống thôi. Âm Mân từ dưới suối lên cầm một rổ đá cuoi nhỏ được rửa sạch có hình bầu dục đều nhau. Nàng, trông thời gian chờ mạch nha nguội aai hái những đoá hoa mai bạch ngọc.

Dưới ánh nắng sớm, tóc nàng lay động dưới làn gió bay. Đôi mắt to tròn lấp lánh nhìn chăm chú vào những nhành hoa mai. ngón tay thon dài khẽ chạm vào hoa từ từ lấy xuống, chạm rãi, diềm đậm. y đứng sau lưng nàng, nhẹ nhàng vòng tay qua ôm vai nàng, mùi hương tóc lan tỏa. giọng nói y trầm thấp ôn nhu:

- Còn vài ngày nữa ta sẽ đưa nàng về thành các.

Tay nàng hơi dừng lại, gương mặt nhỏ nhắn mang vẻ hồng đào, đôi môi nhỏ mím lại mang chút nghi hoặc:

- Thành các của chàng?

- Ừ.

Bàn tay y vuốt lên mái tóc mềm mượt. Nàng khẽ ngả người ra sau, hoàn toàn dựa vào y.

- Thành các của chàng chẳng phải đã qua ba trăm năm rồi sao?

- Đúng vậy.

- Nhưng mà ...

Nhưng mà nàng nghe nói tòa thành đó biến mất lâu lắm rồi mà? như hiểu ý nàng y mỉm cười giải thích:

- Tòa thành đó ta đã đặt kết giới và phù chú mootk lời nguyên khiến cho toàn thể thành đều chìm vào giấc ngủ say. Ta bấy lâu nay dường như cũng đã hết hứng thú với nó nhưng vài ngày nữa là một điều trọng đại, ta sẽ đánh thức tất cả, nàng đồng ý theo mà phải không?

Nàng cười híp mắt gật đầu. Đúng, còn vài ngày nữa nàng sẽ vận giá y theo phu quân về phủ. Nàng không biest trong ngày hôn lễ sẽ như thế nào nhưng nàng chắc chắn là sẽ rất vui và náo nhiệt.

Mạch nha bắt đầu nguội dần. Nàng lấy những viên đá cuội xinh xắn bắt đầu kéo mạch nha thành một dải cuốn quanh thành từng vòng tròn. Từng viên, từng viên một. Đá cuội có nhiều màu sắc nhưng những viên đá này có màu trắng đục với lớp kẹo màu hổ phách bên ngoài trông chúng rất đẹp mắt. Nàng rất khéo tay nên không có viên nào bị hỏng cả. Y cũng không hề thua kém, tuy là nam nhân nhưng y quần rất đẹp. sau khi hết cả một rổ đá cuội lớn mà vẫn còn một ít mạch nha trong nôi nàng liền lấy tặc cắt làm đôi nhúng vào.

Khâu cuối cùng là ướp hương, lấy ra một chậu đá trắng men xanh nàng khéo léo xếp hoa mai vào dưới chậu rồi xếp một lớp kẹo lên, tiếp đó lại là một lớp hoa, cứ thế cho đến hết kẹo. Năm nay nàng làm nhiều hơn năm ngoái do bà nội làm much đích cũng là để chuẩn bị cho ngày tế Nguyên Tiêu.

...

Ngọc Bích do cả ngày chuẩn bị dò tết đã đi ngủ sớm, Còn Sở Cầu thì tham gia vào việc treo đèn lồng cho làng nên đi vắng. Ba mẹ Ngọc Bích cũng đã ngủ sớm. Ngoài Trời gió mát trăng thanh chỉ có hai bóng người thâm lắng.

- Hoa Yên, lâu lắm rồi nhỉ?

- ... Phải, lâu lắm rồi!

Hoa nãi nãi khẽ đưa lên xuống từng mũi kim thêu trên bàn căng. Âm miễn đứng bên cạnh tóc khẽ bay theo gió đêm.

- Khi đó ta không nghĩ đến có ngày gặp lại nàng... và gặp lại vào lúc này ..

Đó là quá khứ. Quá khứ đã qua và chàng cũng đã thay đổi.

- ...

- Hoa Yên ngừng mũi thêu ngược nhìn bầu trời cao rồi lặng lẽ nhìn bàn căng. Đôi tay nhăn nheo gầy gò làm bò bổi hồi nhớ đến khi mình còn xuân sắc cũng có một bàn tay trắng muốt mịn màng. thời gian trôi thật mau, đời người chỉ có vài chục năm nhưng mà nhanh nhue con thoi, mới đây ta đã già rồi. Và người đứng bên cạnh ta cũng đã thay đổi.

- Chàng thay đổi rất nhiều. vốn dĩ chàng đâu có thích lễ hội, yến tiệc và chàng cũng chưa từng lưu giữ ai quá lâu bên mình ... Rốt cuộc thời gin đã làm qua nhiều thứ thay đổi.

- Đùng vậy. thời gian thật mau ... vậy mà đã ba trăm năm ... ta cứ tưởng đó là ngày hôm qua ... cứ tưởng đó là giấc mộng dài.

Hai người cùng im lặng, trầm mặc. Mãi một lúc sau, y mới lặng lẽ lên tiếng, giọng y trầm lặng như tiếng thở của thời gian.

- Nhưng ... rồi cuộc đời cũng đã qua, quá khứ vĩnh viễn vẫn là quá khứ.

- Phải ... quá khứ không thể hồi vãn ... không làm bất cứ điều gì để thay đổi nó. Ta có lẽ nên sống với thức tại hơn là hồi ức về những điều đã qua ...

- Nàng mấy mươi năm xem ra cũng không thay đổi.

Lời nói của y ẩn hiện ý cười. Bà lặng lẽ cúi đầu kết thúc mũi thêu cuối cùng.

- Ta dĩ nhiên có thay đổi ... nhưng bất quá nó chỉ là những thứ nhỏ nhặt mà thôi.

Y không đáp lại lặng lẽ nhìn vào không trung.

- Nhưng mà ... Chàng không nghĩ đến Ngọc Bích chỉ là một con người thôi sao? nó sẽ già đi, nó không giống như chàng.

y nhẹ nhàng cười, đôi mắt màu hổ phách lấp lánh kiên định.

- Thay vì lo cho tương lai .. ta nên biết cái hiện tại. Ta vì lo đến khi mình chết nên mới học thuật trường sinh mất bao nhiêu năm ... nhưng rồi thật ra là ta đang muốn cái gì?

Ngưng lại một chút y tiếp.

- Thay vì lo cho Bích nhi trở nên già đi thì ở hiện tại nàng vẫn còn là tuổi thanh xuân. Lo cho tương lai để rồi đánh mất cái hiện tại, chính ta cũng không muốn như vậy lại vướng mắc sai lầm. Và đối với một kẻ như ta, nàng vẫn là nàng quyết không thay đổi. Hoa Ngọc Bích sẽ mãi Hoa Ngọc Bích là của ta.

Sau câu nói cuối cùng của y, không gian trở nên im lặng. không một ai nói gì nữa, bầu trời vẫn cứ xanh xao.

Sau chiếc đèn lồng to, Ngọc Bích lặng lẽ đưa bàn tay nhỏ nhắn lên ngực. Âm Mẫn, Âm Mẫn! Ta muốn nói với chàng là Ngọc Bích này mãi mãi chỉ là của chàng, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi!

7. Chương 7: Hôn Lễ Tết Nguyên Tiêu

Tết Nguyên Tiêu cuối cùng cũng đã đến! Năm nay khác hẳn các năm trước...

-Mau mau tránh đường!

-Chú rể tới rồi! Tránh đường mọi người ơi!

Tiếng kèn, pháo hoa ở khắp mọi nơi. Dòng người hai bên đường đông nghẹt cố dạt ra chỉ để một lối đi nhỏ xíu không đủ một người lọt. Gia nhân mang theo lễ vật phải nhờ một toán người đi trước mở đường. Âm Mẫn người vận áo đỏ khác hẳn vẻ âm lãnh thường ngày của y. Mái tóc đen được buộc lại bằng dây ngọc trai, có một chiếc trâm cài hình đầu rồng vấn hờ qua búi tóc. Phải nói rằng, hôn lễ này là hôn lễ cực kì đặc biệt! Nó không những đặc biệt ở chỗ ngày tổ chức mà nó còn đặc biệt ở hai nhân vật chính. Ai! Giờ thì từ đầu làng đến cuối làng ai cũng biết Hoa này nãi có cháu rể từng là người yêu của mình a! Chuyện này xưa nay chưa từng thấy!

Cơ mà ngày vui ai lại quan tâm mấy cái tiểu tiết kia chứ? Mọi người xúm xít nhau lại muốn xem cô dâu. Hoa Ngọc Bích mặc giá y màu đỏ thắm, trên đầu đội khăn cùng màu với áo có thêu hoa, trên người đeo rất nhiều đồ trang sức. Phải nói là quá nặng! Nàng mong mau chóng cho xong cái buổi lễ để cởi ra cho rồi! Không ngờ làm cô dâu khổ đến thế! Mẹ nàng dìu nàng ra khỏi cửa, nghe tiếng xung quanh reo hò:

-Cô dâu đến rồi! Cô dâu đến rồi!

-Thật là bắt ngờ nha, hôn lễ thật là đặc biệt!

-Nè nè! Mau tránh đường cho cô dâu coi!

-Làm lễ ở đâu vậy?

-Chú rể tới chưa?

Lao xao, bát nháo tiếng mọi người. Nàng đã ngồi trong kiệu hoa, chiếc khăn phủ mặt làm nàng thêm tò mò. Con đường từ nhà nàng đến chỗ hấn nàng vẫn thường đi, không ngờ hôm nay lại hồi hộp đến vậy. Nàng thật mong được nhìn thấy hấn, tân lang sẽ như thế nào? Hấn vốn đã là mỹ nam hôm nay sẽ... nàng đột nhiên đỏ mặt mỉm cười, bên trong chiếc khăn đỏ kia là một gương mặt hạnh phúc. Nàng biết ngày hôm nay nàng là người hạnh phúc nhất thế gian này.

...

Sau một chuỗi nghi thức lễ lạy dặt nàng đi lòng vòng đến vã mồ hôi. Cuối cùng nàng mới nghe được tiếng hô:

-Động phòng hoa chúc!

Kết thúc cả một ngày hành lễ mệt gần chết. Mẹ nàng dặn phải tắm rửa sạch sẽ, xong thay giá y mà mẹ chuẩn bị sẵn. Hấn hình như vẫn còn bận tiếp khách nên nàng được thị nữ dìu vào phòng ngồi đợi. Thành các cửa hấn quả nhiên xa hoa, rộng rãi hơn cả nàng tưởng tượng dù nàng không thấy được nhiều do chiếc khăn đã che khuất tầm nhìn. Ngồi trong phòng một mình nàng hơi hồi hộp, lại nghĩ đến gương mặt của hấn nàng tự mình mỉm cười. Hấn sao lại bỏ tân nương ở một mình lâu đến vậy a?

“Cạch”. Có người vào! Là ai? A, ngoài hấn ra không lẽ còn người khác? Nàng nhìn xuống, đôi hài đen nạm hoa văn bằng vàng khẽ dừng lại trước mặt nàng. Chiếc khăn được vén lên, nàng từ từ ngược nhìn người trước mặt. Mặt hấn ôn nhu, mái tóc để dài được cột búi lên bằng sợi ngọc, từng lọn tóc đen nhánh xõa dài xuống vai. Hỉ phục đỏ thắm làm hồng gương mặt, hấn cúi xuống khẽ chạm vào môi nàng.

-A!

-Sao vậy?

-Không có gì!

Nàng đỏ mặt lắc đầu lia lịa. Hấn ngồi xuống kế bên ôm nàng vào lòng khẽ hôn lên trán.

-Nàng biết hôm nay là ngày gì không?

-Tết Nguyên Tiêu!

Hấn nhìn nàng đột nhiên mỉm cười, dùng ngón tay chỉ vào mũi nàng.

-Nha đầu ngốc! Hôm nay là đêm động phòng!

Nàng mở đôi mắt nhìn hấn, thì động phòng a! Nhưng có gì đặc biệt đâu mà! Hấn ôn nhu nhìn nàng rồi kéo nàng vào trong, phủ tấm màn màu hồng xuống. Hôm nay hạnh phúc viên mãn như trăng tròn đêm Tết Nguyên Tiêu.

...

Một năm sau...

-A, chàng ăn gian! Chạy trước thiếp! Hu hu!

-Ai bảo nàng chạy chậm chứ? Nín đi!

Nàng không thềm nín!

-Nín đi, nàng lớn rồi mà sao giống con nít thế!

-Hu hu! Chàng không nhường thiếp cái gì hết! Ăn hiếp thiếp mà! Hu hu!

Trời! Giờ hấn mới biết tiểu thê tử của hấn rất là dễ thương nha. Nàng lại khóc rồi, phải dỗ nàng mới được!

-Thôi mà, nàng nín đi!

-Không nín! Không nín!

-Nín đi, ta công nàng nhé?

Nàng khẽ dụi dụi mắt. Hắn hôn nhẹ lên má của nàng. Khẽ xoay người lại hắn kéo tay nàng qua hai vai mình. Nàng nhích người lên ôm lấy hắn.

-Thiếp ghét chàng lắm! Tối nay không ngủ chung với chàng đâu!

-Thôi mà! Nàng không cho ta ngủ thì ta ngủ với người khác đó!

Và... “Ái!”.

-Sao nàng ngắt ta?

-Cấm chàng ngủ chung với người khác!

-Vậy nàng có cho ta ngủ chung với nàng không?

-Ừ... thì... cho!

Hắn mỉm cười, tiểu thê tử của hắn chỉ ít ra cũng biết ghen chứ!

...

Hai năm sau...

-Ta bắt được rồi nhé!

-Không chịu!

-Thôi mà, nàng có thai mà cứ ham thích chạy nhảy hoài thế lỡ làm rơi con ta ra ngoài thì sao?

-Hứ! Ai nói con chàng? Là con của thiếp!

-Thì con của ta và nàng!

Hắn bế nàng trên tay đi dạo qua cánh rừng hoa đào đang trổ hoa rực rỡ. Từng cơn gió đi qua làm hoa đào bay lất phất. Nàng vươn tay để những cánh hoa đào lả tả lướt qua.

-Chàng nhìn xem, hoa đào thật đẹp!

-Đẹp giống như nàng!

-Không có đâu nha!

Nàng đỏ mặt cười. Hắn cũng mỉm cười. Nàng là Hoa Ngọc Bích, nàng giống như cái tên của mình, xinh đẹp và thánh thiện. Nàng là hoa, đóa hoa đẹp nhất của hắn. Hắn nhất định cả đời sẽ ôn nhu giữ nàng bên mình, không để nàng khóc, mãi mãi yêu nàng.

...

Hai năm nữa trôi qua...

-Chi Giao coi chừng té!

-Không sao đâu mẹ!

Chi Giao chạy đi nhặt trái banh bằng vải của mình. Ngọc Bích chạy đằng sau. Chi Giao nhặt được banh chạy đến ôm mẹ. Nhéo cái má phúng phính của con Ngọc Bích cười hạnh phúc. Con gái đầu lòng của nàng thông minh mà rất ngoan hiền nha!

-Cha ơi, mẹ kia!

-Ừ!

Đằng xa, Âm Mẫn dẫn Chi Hạ đi tới. Ngọc Bích mỉm cười. Phải nói rằng sinh đôi rất hiếm nha mà nàng quả nhiên có phúc con cái nên sinh liền một đôi con trai con gái rất đẹp nữa.

-Đến với mẹ nào!

Chi Hạ đi những bước thật nhanh đến chỗ mẹ thì bất ngờ...

“Oạch”. Chi Giao hoảng hốt chạy tới đỡ em trai. Chi Hạ ôm chị đứng dậy không khóc một tiếng. Chi Giao phải dắt trên áo em.

-Em có đau không?

-Em không đau đâu!

Chi Hạ lắc đầu, Chi Giao thơm lên má em mình một cái. Âm Mẫn bồng hai con lên tay, để Chi Giao leo lên vai. Tay còn lại y vòng qua eo vợ, hai người nhìn nhau cười, hai đứa con tíu tít nói chuyện. Bóng chiều buông dần xuống. Trên nền trời hoàng hôn đang rắng đỏ bóng hai người lặng lẽ tiến về xa...

Thành các đã không còn vắng vẻ mà rộn rã tiếng cười vui...

Nhớ về quá khứ, từng có ai đó nói một lời hẹn ước, nguyện làm hồ điệp song phi...

Yêu đến tan nát cõi lòng cũng không ai oán!

Bởi vì phút tương ngộ quá mỹ lệ!

Dẫu cho lệ cạn khô, đau thương tận cùng, tim hóa thành tro bụi cũng chẳng sao!

Thiếp phá kén thành bướm để cùng chàng hồ điệp song phi!

Sợ nhất chàng ra đi không trở lại...

Dẫu rằng chàng đã yêu thiếp, nhớ thiếp, an ủi thiếp

Thiếp bay về hướng chàng, mưa êm đêm rơi xuống đất

Tựa như vòng tay của chàng ôm ấp che chở cho thiếp

Thiếp bay về hướng chàng dẫu xa xôi cũng không mệt mỏi

Dẫu cho hành trình này đầy đau thương và nước mắt

Thiếp bay về hướng chàng, mưa êm đêm rơi xuống đất

Chỉ cần chàng không oán giận, thiếp cũng không hối hận

Tình yêu này thật mỹ lệ, lòng thiếp đã đắm chìm trong men say ái tình...

(Lời bài hát “Vũ Điệp”)

===== Túy Hồ Ly =====

Cuối cùng cũng hoàn được bộ truyện này ngay trong đêm Trung Thu. Thật ra chỉ định cho Hoa Ngọc Bích có một con gái nhưng nghĩ kĩ lại sinh đôi thì sẽ hạnh phúc viên mãn hơn nên cho thêm bé Chi Hạ vào nữa. Truyện này không có phiên ngoại vì đây là một truyện ngắn, nội dung đơn giản, không phức tạp.

Cuối cùng Thiên Hồ cũng chỉ muốn chúc phúc một câu trong đêm Trung Thu:

... Cầu mong cho điều ước của tất cả mọi người như trăng tròn đêm Trung Thu đều được viên mãn...

Trung Thu năm Tân Mão 2011 (Âm lịch)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/boi-vi-em-yeu-chang-tu-bao-gio>